

Hồi 21

Tâm Tình Nhi Nữ

Bọn Tạ Tam Cô ba người bị đối phương điểm huyết khổng chế võ công rồi ngay đêm đó đưa về tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn.

Tạ Tam Cô hơn mấy mươi năm hành tẩu giang hồ chưa bao giờ chịu cái nhục nào lớn hơn hôm nay. Bà ta không chỉ bị đối phương qua mặt, mà giờ này còn phải chịu cảnh giam cầm nhục nhã thế này, điều đó khiến một người tính khí kiêu ngạo như bà ta không cam tâm mà cay đắng thốt lên:

- Từ nhi ơi! Cô cô làm liên lụy đến cháu rồi.

Rồi bà ta quay sang Khương Ninh Bảo:

- Bảo nhi! Sư phụ thật không đáng làm sư phụ của con.

- Xin sư phụ đừng nói thế. Đệ tử từ khi nhà tan cửa nát, nguyện đi theo sư phụ, sống chết không màng đến nữa. Hôm nay rơi vào tay đối phương, đồ nhi chỉ lo cho Tạ sư tỷ mà thôi.

Tạ Tuyết Từ giận dữ nói:

- Ta có gì đâu mà ngại lo. Chỉ tại người lúc nào cũng đổ ky với Âu Dương Ngạo Thiên, khiến ta trong một lúc hồ đồ cũng nghĩ xấu hắn. Nếu chúng ta tin lời hắn, sớm đề phòng thì đâu đến nỗi phải ra nông nỗi này.

- Tiểu đệ...

Tạ Tam Cô khoát tay:

- Thôi, các người đừng cãi nhau nữa! Bảo nhi nói đúng, ta lo là lo cho Từ nhi.

- Cô cô! Từ nhi không sợ chết.

Tạ Tam Cô thở dài:

- Chết thì có gì đáng sợ. Với chúng ta, chết chẳng qua chỉ là giấc ngủ.

- Thế thì có gì mà cô cô phải lo lắng nữa?

Tạ Tam Cô nhìn ánh mắt ngây thơ của cháu mà lòng đau như cắt. Tuyết Từ bỗng hỏi:

- Cô cô ơi! Theo cô cô, người bắt Âu Dương Ngạo Thiên đi liệu có phải là người tốt không? Liệu một chuông đó của tên họ Lạc có lấy mạng hấn không?

Tạ Tuyết Từ trong hoàn cảnh này mà vẫn còn lo lắng cho Ngạo Thiên thì quả là cái tình cảm nàng không nhỏ. Tạ Tam Cô hiểu tâm ý của cháu nhưng chỉ biết thở dài:

- Chừng nào chúng ta thoát khỏi hang hùm này, cháu hãy lo cho người ta.

- Cô cô...

Tạ Tam Cô nhìn cháu một lúc rồi đành nói:

- Người đó sử dụng thân pháp Vạn Ảnh Phù Vân, tuy chưa biết đích xác là nhân vật nào nhưng cũng có thể khẳng định hấn là người tốt. Ta xem tướng tên tiểu tử đó không phải là người yếu mệnh. Vả chăng, thân phận của hấn cũng chẳng phải tầm thường.

Tuyết Từ nghe đến đó thì mỉm cười. Nàng dường như chỉ có mỗi nỗi bận tâm là sự sống còn của Âu Dương Ngạo Thiên, ngoài ra nàng chẳng còn lo lắng gì cả.

Ba thầy trò sống lay lắt trong căn phòng ấy cho đến khi trời sáng hửng. Vừa lúc có một tên võ sĩ bê vào mấy chậu nước rửa mặt, rồi nào là điểm tâm, trái cây đủ cả.

Tên võ sĩ cung kính nói:

- Thiếu môn chủ có lời hỏi thăm, xin mời các vị dùng điểm tâm.

Tạ Tam Cô chỉ bị khống chế võ công, ngoài ra đi lại cử động bình thường. Tạ Tam Cô là người nóng nảy liền vung tay hất đổ mâm thức ăn rồi thét lên lạnh lạnh:

- Ngươi bảo hấn đến đây gặp ta.

Bà ta vừa dứt lời, ngoài cửa đã có giọng điềm đạm của Công Tôn Thiếu Dương:

- Tạ tiền bối muốn gặp văn bối chăng?

Công Tôn Thiếu Dương trên tay cầm chiếc quạt phe phẩy đi vào. Hấn là một thiếu niên cực kỳ anh tuấn nhưng thần sắc lại tàng ẩn một luồng sát khí rờn rợn, nhãn quang thì vô cùng nham hiểm.

Hấn bước vào phòng, vẫy tay cho tên thuộc hạ lui, rồi hấn hướng về phía Tạ Tam Cô hành lễ:

- Tạ tiền bối vẫn khỏe chứ? - Hấn đưa mắt nhìn Tuyết Từ với vẻ triu mến - Đêm rồi, Tạ cô nương có ngủ được không?

Tuyết Từ lạnh nhạt:

- Không cần người quan tâm.

Khuong Ninh Bảo bước lên chắn ngang giữa Tuyết Từ và Công Tôn Thiếu Dương ra vẻ như muốn bảo vệ cho người đẹp.

- Thật ra, người muốn gì đây?

Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt không thèm để ý đến họ Khuong, hất quay sang Tạ Tam Cô:

- Tạ tiền bối!

- Người nói đi.

- Văn bối có một lời đề nghị.

- Đề nghị thế nào?

- Nếu tiền bối đồng ý gia nhập bốn môn, thì từ nay tiền bối sẽ ở dưới một người mà ở trên vạn người.

Tạ Tam Cô bất giác ngửa cổ cất lên tràng cười cuồng ngạo, tràng cười không dứt khiến Công Tôn Thiếu Dương không khỏi khó chịu:

- Đó là lời đề nghị nghiêm túc của văn bối, không có gì đáng cười cả.

Tạ Tam Cô dứt tràng cười, quắc mắt nhìn đối phương:

- Phải chăng người cũng muốn đi theo con đường của Thuận Thiên giáo?

Công Tôn Thiếu Dương chau mày:

- Không phải theo mà là tranh giành một phen. Thuận Thiên giáo không phải đối thủ của bốn môn.

- Cái đó còn chưa biết được.

Tạ Tam Cô cố tình chọc tức đối phương. Quả nhiên, Công Tôn Thiếu Dương nổi giận:

- Xin Tạ tiền bối cẩn thận lời nói.

- Người dọa ta đấy ư?

Hắn cố nhẫn nhịn nói:

- Tạ tiền bối còn chưa trả lời văn bối.

- Muốn ta đầu hàng ư? Người đừng có nằm mơ.

Công Tôn Thiếu Dương cười nhạt:

- Văn bối cũng biết trước như thế, nhưng đến nước này e rằng các vị không tự chủ được.

Dứt lời, hắn quay sang Tuyết Từ, thấy họ Khương chàng ràng trước mặt, hắn khẽ vung tay một cái liền bức họ Khương thối lui ra sau lập tức.

Hắn nở một nụ cười nhìn Tuyết Từ, nói:

- Tạ cô nương! Tại hạ cũng có một lời đề nghị với nàng đây.

Tuyết Từ ngẩng cao đầu đầy vẻ hiên ngang:

- Người không cần phải nói. Cùng lắm là chết, mà chết thì bốn cô nương không sợ.

- Ha... Ha... Tại hạ cũng không hề biết sợ run sợ bao giờ. Khí khái của cô nương càng làm tại hạ thêm khâm phục. Tuy nhiên... Người xinh đẹp như cô nương thì không thể chết được. Nếu cô nương bằng lòng làm thê tử của tại hạ, từ nay cũng dưới một người mà trên vạn người.

- Người...

Tuyết Từ vừa uất ức vừa khiếp sợ đến không nói nên lời. Tạ Tam Cô gầm lên:

- Tên tiểu tử thối tha kia, người đừng có nằm mơ.

Công Tôn Thiếu Dương phớt lờ câu nói của Tạ Tam Cô, hắn xạ luồng nhãn quang về phía Tuyết Từ:

- Tại hạ chờ nghe câu trả lời của cô nương đây.

- Người... Người câm miệng đi! - Tuyết Từ lắp bắp - Ta thà chết còn hơn.

Công Tôn Thiếu Dương gần giọng:

- Cô nương không thể chết được. Tại hạ e rằng cô nương cũng không thể làm chủ được.

Vừa nói hắn vừa tiến về phía Tuyết Từ làm nàng kinh hãi lùi lại. Tạ Tam Cô gào lên:

- Ta liều mạng với người.

Bà ta gom hết sức bình sinh lao đầu vào Công Tôn Thiếu Dương. Hắn chỉ hừ khẽ một tiếng, cánh tay nhẹ nhàng phát lên, lập tức Tạ Tam Cô bị đánh văng vào vách nằm thẳng cẳng.

Tuyết Từ hét lên:

- Cô cô...

Công Tôn Thiếu Dương túm lấy nàng. Khương Ninh Bảo thấy thế cũng lao đến:

- Người buông sư tử ra.

- Người muốn chết!

Chỉ nghe Khương Ninh Bảo hét lên một tiếng thảm thiết, thân hình hắn bị hất văng vào vách đá "rầm", máu tươi từ trong miệng trào ra không ngớt.

Công Tôn Thiếu Dương hai mắt nhắm đui nhìn dung mạo tuyệt trần của Tạ Tuyết Từ, lòng tà dục đã nổi lên nhưng không hiểu nghĩ sao hắn lại buông nàng ra.

Tuyết Từ vừa thoát thân, liền chạy đến đỡ cô cô, nàng vừa khóc vừa gọi:

- Cô cô... Cô ơi, đừng bỏ Từ nhi!

Tạ Tam Cô thều thào nói:

- Từ nhi ơi! Cô không bảo vệ được cho cháu rồi.

Công Tôn Thiếu Dương cất giọng tình cảm:

- Tạ cô nương! Tại hạ thật lòng yêu mến nàng nên không muốn ép uống. Tại hạ cho nàng ba ngày để suy nghĩ, nàng nên nhớ sinh mạng của cô nàng và sư đệ nằm trong tay nàng, do sự quyết định của nàng mà nên.

Tuyết Từ lúc này đã quá kinh hãi nên không còn dám lớn tiếng nữa. Công Tôn Thiếu Dương nói tiếp:

- Vì các vị vẫn chưa phục nên tại hạ đành giam các vị vào ngục thất. Người đâu?

Hắn vừa dứt tiếng lập tức có hai tên võ sĩ bước vào chờ lệnh:

- Đưa họ xuống nhà lao!

Lập tức hai tên võ sĩ bước tới xốc nách Tạ Tam Cô và Khương Ninh Bảo lôi đi. Công Tôn Thiếu Dương nhẹ nhàng nói:

- Riêng nàng có thể ở lại đây.

- Không! Ta đi theo cô cô của ta.

- Dưới nhà ngục lạnh lẽo lắm, tại hạ không muốn nàng đến đó.

Tuyết Từ đã bình tâm lại đôi chút. Nàng biết ngay tạm thời trong lúc này, nàng chưa gặp nguy hiểm nên nhìn thẳng vào mặt hắn, nói:

- Người cho ta ba ngày suy nghĩ, có thật thế không?
- Lời tại hạ nói ra không bao giờ thay đổi.
- Thế thì trong ba ngày này, người phải để ta tự do làm theo ý mình.
- Thôi được, tùy ý nàng.

Cô cháu Tuyết Từ bị đưa xuống một đường hầm tăm tối có hai lớp cửa sắt và bốn võ sĩ canh gác nghiêm mật. Họ bị đẩy vào gian ngục thất bốn bề đều là vách đá, vừa ẩm thấp lại vô cùng lạnh lẽo.

Lát sau, có một tên võ sĩ mang chăn màn đến:

- Thiếu môn chủ đặc cách sai ta mang đến cho các người.

Nói rồi, hắn đốt một ngọn đuốc, ánh sáng làm căn phòng đỡ lạnh lẽo đôi chút.

Tuyết Từ đỡ cô nàng ngồi xuống, lấy chăn đắp cho cô rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cô cô nghe trong người thế nào?
- Cháu qua xem Ninh Bảo, hắn bị thương không nhẹ đâu.

Họ Khương gắng gượng nói:

- Sư phụ! Đệ tử không sao đâu.

Tuyết Từ đưa mắt nhìn họ Khương, chợt nhiên hai dòng lệ nàng tuôn ra rồi bật khóc thành tiếng. Tiếng khóc ảm ức của nàng nghe thật đau lòng, khiến cho Tạ Tam Cô dù can trường cũng không tránh khỏi thổ dài cảm thán:

- Từ nhi ơi! Cô thật có lỗi với con.
- Cô cô...!

Tuyết Từ nhào vào lòng Tạ Tam Cô khóc dữ dội hơn. Chợt nhiên, ở phòng bên cạnh có một giọng nói vọng qua khe đá lọt đến tai họ:

- Kẻ nào khóc lóc làm mất giấc ngủ của lão gia đó?

Tạ Tam Cô đang lúc đau lòng liền quát lên:

- Người ta khóc việc gì đến người?

Giọng nói của người đó lại vọng đến:

- Hừ! Đã vào đây là cầm chắc cái chết, cho dù khóc lóc cũng vô ích.

Tạ Tam Cô đang nằm bồng vùng ngồi dậy:

- Xú Hòa Thượng! Có phải là người đó chăng?

- Chính là lão phu.

Họ Tạ thờ dài:

- Người cũng bị bắt vào đây ư?

Giọng nói của người đó ngập ngừng:

- Người... Có phải là Tạ Tam Cô chăng?

- Ta đây!

Giọng Xú Hòa Thượng lúc này mới tỏ vẻ lo lắng:

- Cô cháu các người sao cũng bị bắt vào đây?

- Thế còn người?

- Hừ! Ta không bị bắt, mà tự tìm đến.

- Người tự tìm đến đây ư?

- Chính thế.

- Hừ! Xú Hòa Thượng! Người làm cho ta hồ đồ mất rồi.

- Chuyện là thế này, cách đây hơn mười mấy ngày, tên tiểu tử lung gù bị chúng bắt đi trong tay ta, vì thế mà ta đến đây đòi người.

Tạ Tam Cô thờ dài:

- Hóa ra, chính người mới là lão già hồ đồ.

Bên kia Xú Hòa Thượng gầm gừ:

- Mụ họ Tạ! Mụ mắng ta đấy ư?

- Ta mắng người là hồ đồ đấy. Liệu người có mấy hơi sức mà tự dẫn xác đến đây nạp mạng, lại còn to miệng nói rằng đòi người.

- Hừ! Lão phu cho dù đánh không lại cũng đánh.

Tạ Tam Cô khẽ nhếch mép cười:

- Dù sao đến cuối đời, lão cũng làm được một việc tốt.

Bên kia Xú Hòa Thượng không nghe rõ liền hỏi lại:

- Mụ nói gì thế?

Tạ Tam Cô hỏi lại:

- Ta nghe giọng ngươi dường như là bị thương rất nặng?

- Ha... Ha... Bọn chúng chiều dụ lão phu không thành nên giở một chút thủ đoạn tra tấn. Lão phu mà còn sống ngày nào thì sẽ ăn tươi nuốt sống bọn Ngũ Kiếm Kỳ môn.

Lão dừng lại một chút bỗng đổi giọng:

- Ta cô nương có nghe lão nói không?

- Xin tiền bối cứ nói đi.

- Ta báo cho ngươi biết thằng nhãi lung gù e rằng không xong rồi. Khi lão phu đến đây chính miệng thằng lỏi Công Tôn Thiếu Dương gì đó nói rằng mẹ hắn là Bích Loan cung chủ đã sai người ném thằng nhóc xuống Độc Phong động rồi.

Tạ Tuyết Từ nói:

- Tiền bối đừng lo, Âu Dương đại ca vẫn còn sống.

Bên kia giọng Xú Hòa Thượng kích động:

- Sao... Ngươi bảo sao? Hắn vẫn còn sống à?

- Đúng thế ạ!

Rồi nàng kể cho lão nghe câu chuyện đã xảy ra.

Nghe xong, đột nhiên Xú Hòa Thượng cất lên giọng cười hào sảng. Vì cười to quá lão ho khục khặc, xem chừng lão bị thương rất nặng...

Một lúc sau lão nói:

- Thằng nhỏ đó quả là lớn mệnh, bao lần gặp nạn không chết mà lại còn đắc địa võ công. Từ nay, giang hồ không còn lo không có người lãnh đạo nữa rồi.

Tạ Tam Cô nghe lão nói thế liền chung hững hỏi:

- Hòa thượng ngươi nói vậy là sao?

- Ha... Ha... Mụ không nhìn thấy gì thật sao?

- Ý ngươi muốn nói...?

- Phải, chính tên tiểu tử lung gù.

Rồi cả bọn im lặng.

Chính điều Xú Hòa Thượng vừa nói ra là nguồn động viên to lớn đối với họ trong giờ khắc nguy khốn này.

Dù sao đối với họ cũng là một tia hy vọng cho tương lai của võ lâm. Còn với Tuyết Từ, hình ảnh của chàng bây giờ là thần tượng trong trái tim nàng.

- o O o -